

NOÉ EMLÉKEI

A múltból miért épp
engem választott a
sors, miért rám bíztak
emlékeket, illő párokba
összegyűjtven menteni őket
az áradó időtől.

Mintha kiskoromtól
erre készültem; mondókáim,
durva vicceim, ketrecek
a mélyrétegekben felgyűlő
időnek. Rácsok közül
csorogtak az évek.

Mintha mindig
áradásban, idő alatti
mélyben, napok partjait
csapdosó hullámveréstől
tanulni el a felejtés
ritmikáját.

Szinte árnyak, maszatos
képek a fedélzeten,
táplálék híján egyre
soványabbak. Velük
megyek az ár fölött, mint ki
megbízást kapott.

Esténként ébred a
bárka, ugatnak, vigyorognak
girhes lényeim, korbáccsal
verem őket, vasdoronggal,

hallgassanak, míg
eljön a reggel.

Kiküldöm szárnyas
emlékeim, hátha hoznak
valamit a felejtés
túloldaláról. Meggyötörten
térnek vissza, csőrükben
nincsen olajág.

Tákolt hajómmal
megyek a mélyülő
felejtés habjain, egyre
magányosabban, egyre
könnyedebben, látom már,
nem érünk oda.

Nem tudom, ki kért meg
erre, szállítom őket,
hogy velük legyek.
Az örvény magja fölött
megsejtem magam a
süllyedésben.